REVOLT

Mjesečni glasnik Kreativističkog pokreta
Broj XXXIV - travanj 2015.

U potrazi za jedinim aktivistom

Iluzije o humanitarnoj pomoći Africi

Liberalizam i manjak samopoštovanja

Sami protiv sebe

Par jednostavnih ali korisnih stvari

U potrazi za jedinim aktivistom

Nesumnjivo je da u svim skupinama, političkim, vjerskim, ideološkim i brojnim drugim, postoje dvije podskupine: aktivni članovi i simpatizeri. Članovi su obično aktivni sudionici koji pored održavanja jedinstva skupine i jačanja unutrašnje jezgre također rade i na širenju svojih ideja prema drugim ljudima, odnosno potencijalnim budućim simpatizerima i članovima, a u skladu sa svojim mogućnostima i dostupnim sredstvima.

Hrvatska već godinama, možemo već reći i desetljećima, ima jednu zadivljujuću praksu među rasnim sljedbenicima, nacionalsocijalistima, nacionalistima i svim sličnim ideološkim skupinama. Naime, kronično nedostaju ljudi koji bi aktivno širili te ideje na adekvatan način. Drugim riječima, nema aktivista, tek nešto simpatizera!

Velika većina željno vapi za osnivanjem neke organizacije ili više njih, koje bi potom trebale preuzeti ulogu onoga o čemu upravo govorimo. Drugi pak odbacuju ikakvu mogućnost za nešto takvo, zbog faktora razilaženja u idejama. Treći su tu samo kao promatrači koji će poći za bilo čime što se pojavi na horizontu, ali tamo i dalje nema ničega. O organizaciji, odnosno malim skupinama već smo pisali u prijašnjim brojevima.

Ono što upada u oči je činjenica da „uvijek sve treba odraditi netko drugi“ i da svi čekaju tog nekog famoznog „karizmatičnog vođu“ koji će tek tako isplivati iz mase i povesti narod u bitku protiv sustava koji uništava naš narod i sve vezano uz njega.

Možda je nama zapravo super, pa nam nije potreban nikakav otpor? Možda je za mnoge ovo samo igra jer imaju previše slobodnog vremena? Mnogi žive u iluziji da će recimo po dolasku većeg broja afričkih imigranata narod odjednom shvatiti u što je upao, pa će se iznenada javiti otvoreni otpor prema tome. Naravno, do tada će već nečija majka, sestra ili kćer biti silovana, neki bijeli mlohavac pretučen, a neki kvartovi će možda postati geta slična drugim europskim „metropolama.“

Kažu ljudi: „Bolje je spriječiti nego liječiti,“ ali nekako se radije okrećemo posjeti doktoru kada je tumor već zagrizao tkivo, ali smo zato bezbrižno pušili „tumore“ polovicu svog života. Banalan je to primjer onoga što se događa i u društvu. Stvari se obično „rješavaju“ u zakašnjelim reakcijama, umjesto u prijevremenim akcijama.

Puno priče, a malo djela – tako bi se mogao opisati aktivizam u nas. Bolje rečeno, djela praktički nema uopće. Svi razglabaju kako treba ovo, kako treba ono, pa se čak postupno odustalo i od toga te se okrenulo tipično letargičnim „razgovorima uz kavicu“ o problemima koji se primjerice događaju u nekoj Italiji, Francuskoj ili pak u Švedskoj, uz neizostavno cmoljenje u nevjerici kako jedan takav narod može dopustiti onakvu

propast. Mi smo drugačiji? Jeste li sigurni?!

Mnogi su skloni omalovažavanju nečijeg truda i rada. Smatraju da je jedini oblik aktivizma održavanje „masovnih“ prosvjeda, za koje, ironije li, danas ne bi mogli skupiti valjda niti 50 ljudi. Istovremeno, nitko od tih osoba nikada nije izrazio želju za nekakvom suradnjom ili međusobnom pomoći, iako smo sami u više navrata naglašavali da će rado sudjelovati sa skupinama ili pojedincima, uvjetno rečeno, „drugačijih“ ideala. Evo, ovom prilikom to ponavljamo. Naravno, u granicama naših mogućnosti.

Čak štoviše, još uvijek se svugdje može naići na kojekakve nesuvisle kritike, provokacije i prozivke zbog raznoraznih izmišljenih problema. Kritizirati je najlakše, posebno ako kritika nije korisna, konstruktivna i dobronamjerna. Jesmo li smrtni neprijatelji zato što imamo različite poglede na vjeru, dok je rasno-nacionalna osnova beznačajna? Priznajemo, naši napadi na kršćanstvo također nisu doprinijeli boljitku odnosa, ali već se duže vremena može se primijetiti da se o tome rasprave izbjegavaju, posebno zato što često završavaju na osobnoj umjesto na općoj razini.

Drugi pak tvrde kako Kreativizam ne može proći u Europi, pa samim time karakteriziraju našu svrhu i naše postojanje kao nešto beznačajno. Nije to uvreda za naš ego, jer Kreativizam nije politička ideologija, već jednostavno životna filozofija – način života, ako baš tako netko bolje shvaća – prema kojoj se može živjeti i, zamislite, štovati nacionalne i kulturne običaje naroda i zemlje koju volimo. Pored toga, sasvim je nebitno dijelite sve naše ideale ili tek samo neke bitnije, zajedništvo je presudno!

Sve u svemu, jasno je vidljivo da su glavni problemi orijentirani prije svega na međusobna prepucavanja, podbadanja, kritiziranja, ispravljanja i nebrojene druge stvari koje ne samo da negativno utječu na cijeli smisao nekakvog djelovanja, već i ono malo ideja koje postoje guraju u stranu, kao da je riječ o smetnji. Prije svega, nedostaje optimizma, volje i vjere u uspješnost.

Sama promidžba, ukoliko je usmjerena prema širim masama, zapravo treba biti posve jednostavna i prije svega neprekidno ponavljajuća. Kojim će se putem vršiti ta promidžba možda nije svejedno, ali ako je nema uopće, tada je bilo kakav oblik, čak i onaj najprimitivniji, nekakav korak prema nečem višem.

Internet je danas svakako dobar put prema tim masama. Dobro upakirane poruke mogu doprijeti do velikog broja ljudi. Novinski portali tu su jedni od glavnih aduta. Pandora, za koju zna većina čitatelja, jedan je od takvih primjera. Međutim, jasno je da istu možda

ne čita tako veliki broj ljudi. Ali kako jedan pojedinac najbolje može pomoći u tome? Pa, jednostavnim ostavljanjem tragova po sasvim mogućim običnim forumima, društvenim mrežama, blogovima i sličnom. Za takvo nešto nije potrebno ništa drugo do par klikova i eventualne registracije. Većina foruma ima moderaciju nad novim članovima. Strpite se, ispalite nekih desetak postova, predstavite se posve lažno, pa kad dobijete otvoreni pristup, raspišite se i bombardirajte na sve strane. Moderatori neće stići obrisati sve vaše postove odjednom. Jasno, pritom obavezno koristite TOR ili VPN zaštitu.

Svakako bi bilo više nego poželjno da se, ukoliko je to moguće, otvori još takvih portala, sa možda čak i širom tematikom ili pak nešto „bolje upakiranom“. Kada krene prva ideja, ona se uvijek razvija u nešto više i veće, a potrebno je samo krenuti u jednom smjeru, usredotočiti svoje snage prema tome i biti uporan.

Promidžba je ponavljanje, baš kao što i znanje ovisi o istoj stvari. Biti simpatizer neke ideje je lako i jednostavno, biti aktivni promotor je zahtjevnije, ali i svrhovitije. Ne oklijevajte i pokrenite se!

Autor: Ivan

Iluzije o humanitarnoj pomoći Africi

Sjećate li se školskih dana kada su vam znali reći „Zašto bacaš hranu? Zar ne znaš kol'ko ima gladnih u Africi?!" Da, bila su to uobičajena pitanja, više u šali nego za ozbiljno. Bacanje hrane zaista nema smisla i to je najčešće dokaz koliko smo opterećeni materijalizmom, ali o tome neki drugi put. Ovaj put je „na tapeti" humanitarna pomoć Africi.

Danas više nema možda toliko puno „cmizdrenja" po medijima oko gladnih u Africi, ali neprekidno smo bombardirani vijestima o zapravo cijelom skupu „nesreća" koje su zadesile afričke zemlje.

Ipak, manjak hrane, suše i slični problemi još uvijek se mogu naći u medijima. No, kakva je zapravo istina koja se od javnosti skriva?

Suše i manjak hrane najčešće se vežu primjerice uz Somaliju. Znalo se u medijima čuti „Ovo je najveća suša u posljednjih 50 godina u Somaliji," a to su tvrdile razne humanitarne organizacije putem medija, kako bi se skrenula pažnja na teške uvjete u zemlji.

Pa ipak, uspoređujući takvu sušu s onima iz 1961. ili pak 1974., to zapravo nije ništa. U stvari, svakih otprilike 5 godina dogodi se neka slična suša. Međutim, glavni problem tih zemalja je što u njima danas živi četiri puta više ljudi! Pitate se kako je to moguće? Humanitarne organizacije dovoze im hranu već preko 50 godina. Stoga, naravno, bilo kakva suša ima još veći efekt na tako veliki broj ljudi i svaka takva suša donosi glad. Čak štoviše, takva populacija ne može se prehraniti niti za najrodnijih godina.

Ono što je još gore, učinak ovih suša i loše prehrane u prve tri godine života djeteta ima trajni štetni učinak na razvoj djetetova mozga. Tako, ako uopće i prežive, oni nikada ne dosegnu normalnu razinu inteligencije. Kao posljedica toga, oni se abnormalno razmnožavaju, stvarajući populaciju koju je nemoguće obrazovati i prehraniti. To je

tipičan recept za katastrofu.

Učinci humanitarne pomoći dovele su do onoga što imamo priliku danas vidjeti u tim afričkim zemljama, a stvari se svake godine samo pogoršavaju. Bolesti, gladovanje, ratovi, silovanja… Teško je uopće zamisliti čitav niz katastrofičnih događaja koji slijede.

A što bismo mi trebali učiniti? Pustiti ih da gladuju? To je prvenstveno velika dilema raznih vjerskih denominacija, posebno onih europskih.

Prije svega, vrijedi se zapitati što je Afrika dala svijetu, osim AIDS-a, ebole i sličnih bolesti. Pustimo priče o namjerno izazvanim zarazama i laboratorijskim virusima. Danas čak dobar dio afričkih zemalja odbija pomoć izvana, jer bijelce smatraju krivcima za bolesti.

Pogledajmo Etiopiju, zemlju u kojoj je prije 30-ak godina započela poznata kampanja *Feed the World*, a u periodu otada do danas, broj stanovnika te zemlje porastao je s 33,5 na današnjih 90-ak milijuna! Stoga se s pravom svatko može zapitati zašto i dalje ohrabrujemo demografski rast takve i sličnih zemalja, znajući da to vodi još većoj katastrofi? Gdje je u tome logika? Naravno, nema je!

Logika kod većine ljudi nekako začuđujuće nestaje nakon što ih „zapeče savjest“ ili nakon što na TV-u ili u novinama vide sliku sirote djece koja su toliko mršava da vam se smuči.

Iako većina ljudi koja ovo možda čita nije nikad kročila nogom u Afriku, a još manje u Etiopiju, dovoljno je čuti neke priče onih koji su tamo bili, a ponekad je uz današnje

Africa Band Aid

mogućnosti dovoljno samo potražiti malo po Internetu, da biste dobili jasnu sliku kako to izgleda.

Dječak, kojeg je spasio naš paket hrane, danas, 20 ili nešto godina kasnije je moron s inteligencijom na nivou retardiranog djeteta, koji nosi AK-47, koji želi djecu kad god mu

dođe hir te okrivljuje svijet zbog toga što je gladan, siromašan i napušten.

Bez sumnje, za neke postoje dobri argumenti zašto bi željeli nastaviti ovu agoniju, zašto bi željeli svim silama „obrazovati“ ove nemoguće brojke niskointeligentnih i neuhranjenih spodoba, sklonih silovanjima i nasilju. Ti argumenti nemaju nikakvu logiku, ali već smo rekli zašto.

Svakako da će se naći onih koji će na ovakva pisanja skočiti na noge i reći da smo „nacisti-rasisti-željni-genocida“ i slično. Međutim, ta ista vrsta ljudi ne ulazi u logički argumentirane rasprave jer ne mogu ostvariti svoju moralnu superiornost koja se zasniva na emocijama, a ne kritičkom sagledavanju stvari.

Zanimljivo je, čisto za usporedbu, ne nužno i analogiju, navesti ovdje primjer sličnog slučaja u Europi. Irska je bila pogođena velikom glađu u između 1845. i 1852. Ta katastrofa danas nosi naziv „Velika glad“ (eng. *Great Famine*). Uzrok toj gladi smatra se krumpirova plijesan, koja je u to vrijeme naveliko harala Europom. Tada je od gladi umrlo preko milijun stanovnika Irske, odnosno broj stanovnika opao je za 30 posto. Još jedan period velike gladi dogodio se 1879.

U otprilike ekvivalentnom periodu, zahvaljujući bijelcima u Europi i SAD-u, raznim prijevoznim sredstvima poput velikih šlepera, brodova i aviona, broj stanovnika jedne Etiopije se udvostručio.

Ali ta sirota zemlja nije sama u svom ludilu. Negdje, „preko duge“, leži Somalija, još jedna fina zemlja nasilja, obrezivanja djevojčica, žvakača izmeta i oceanskih pirata. Zaista, danas imamo čitavi kontinent seksualno hiperaktivnih, nepismenih osoba s posebnim potrebama, zajedno s desecima milijuna parazita koji opstaju samo zbog pomoći izvana ili zato što im polu-komunističke vlade za koje glasaju, daju novac koji nepovratno „posuđuju“ od Svjetske banke.

Ova ovisnost nije iznjedrila političku mudrost ili zdravi razum. Zapravo, čini se kako je vudu idiotizam doživio uspon, pa tako jedan predsjednik Južnoafričke Republike čvrsto vjeruje kako će malo vode iz slavine, kojom se opere penis nakon spolnog odnosa, biti dovoljno učinkovita zaštita protiv zaraze AIDS-om.

Nepotrebno je reći da siromaštvo, glad i društveni slom nisu spriječili idiotske ratove između stanovnika Ugande, Kongoa, Sudana, Somalije, Eritreje… Da budemo točniji, radi se o masakrima. Japan, Kina, Rusija, Koreja, Poljska, Njemačka, Hrvatska, Ukrajina, Vijetnam, Laos, Kambodža i mnoge druge, kroz 20. stoljeće prošle su mnogo gore masakre od bilo kojeg u Africi. Ove zemlje danas su gotovo sve u ulozi davanja pomoći Africi, dok Afrika, sa svojim ogromnim savanama i bujnim pašnjacima, ne daje gotovo nikome ništa,

osim već spomenutog AIDS-a.

Da stvar bude još gora, afrički narodi premašuju sve svoje resurse i uzrokuju i ekološku degradaciju. Predviđanja navode kako će do 2050. Etiopija imati oko 175 milijuna stanovnika; ekvivalent je to današnjoj Francuskoj, Njemačkoj ili zemljama Beneluxa, zajedno, ali na lokaciji blatnjave pustare Velike rasjedne doline. Dakle, koliko ima smisla aktivno povećavati populaciju koja je već odavno daleko premašila sve normale i koja je uništila okoliš te postala ekonomski ovisna zemlja?

Koliko je onda moralno spašavati etiopsko dijete danas, kada će kroz život morati proći brutalno obrezivanje, siromaštvo, glad, nasilje i seksualno zlostavljanje, što će na kraju rezultirati rađanjem desetaka novih jednakih primjeraka ovakvog isprdka čovječanstva?

Da, neki će se osjećati bolje, misleći kako su pomogli nekom siročetu, ali to i jest primarni razlog za tako mnogo humanosti!

Ta ista humanost je ponovno potpuno odbacivanje prirodnih zakona, jer priroda je sama po sebi stvoritelj i razaratelj. Ona je ta koja odlučuje hoće li netko preživjeti ili ne. Ako se netko odluči miješati u tuđe poslove na tuđem kontinentu, na protuprirodan način, tada taj netko unosi neravnotežu u sustav, a svaka neravnoteža stvara bolest.

Humanost je osim toga sama po sebi kontradiktorna. Tvrdeći da smo svi jednaki, humanost je sebi skočila u usta jer upravo ukazuje na nesposobnost samoodržanja Afrike, odnosno njihovu inferiornost, a tome u prilog ide i činjenica da Afrikanci mahom bježe u Europu, ali Europljani ne odlaze u Afriku, osim upravo u slučajevima „humanosti.“

Samodopadna velikodušnost jedna je od najvećih prokletstava Afrike. Ta velikodušnost održava njihove političke sustave koji bi se inače odavno srušili. Ona je produžila recimo Eritrejsko-Etiopski rata za gotovo deset godina. Ona je inspirirala Bill Gates-ov program uništenja malarije, dok je ta bolest jedna od najefektnijih oblika prirodne kontrole broja stanovnika koji je normalno funkcionirao. Gates je sam rekao kako bi u slučaju uspješnosti njegovog programa deseci milijuna djece mogle odrasti, umjesto da umru mladi. Oh, pa super, ali što onda? Pa, dovucimo ih sve u Europu, Ameriku ili Australiju. Neka svoj parazitizam i bijedu donesu ovdje!

Da, to je ideja!

Autor: Velimor

To je razlog
ZAŠTO SE BORIMO!
BIJELI
BEZ KRIVNJE. BEZ ISPRIKE.

LIBERALIZAM I MANJAK SAMOPOŠTOVANJA

Ovim člankom željeli bismo iskazati mišljenje zašto tako mnogo ljudi prihvaća bolesnu ideologiju liberalizma. Jednostavnim riječima, liberalizam je politička ideologija koja podiže samopoštovanje njegovih sljedbenika, jer im dopušta da sami sebe vide kao časne ratnike u borbi protiv izmišljenog zla. Radi nedostatka boljeg termina u trenutku pisanja koristit ćemo pojam „zdravo-razumna osoba.“ Ovim „proširenim“ pojmom obuhvaćene su sve osobe normalnih moralnih vrijednosti koje su u skladu s prirodom i njenim zakonima.

Zašto bi liberali željeli povećati samopoštovanje, dok drugima to nije potrebno? Pa, odgovor je opet jednostavan: ljudi su različiti i liberali imaju manjak samopoštovanja, dok drugi nemaju.

Na slijedećem linku možete vidjeti rezultate jednog istraživanja koje je objavljeno 2012. - http://johnchambersslu.weebly.com/uploads/2/4/8/5/24852857/schlenkeretal_jrp_2012.pdf - u novinama *Journal of Research on Personality*. Istraživanje je uključilo dvije studije koje su otkrile da liberali imaju manje samopoštovanja od zdravo-razumnih osoba. Jedna od studija ograničila se samo na studente, dok se druga oslonila na desetljećima prikupljane podatke *General Social Survey*-a. GSS je veliko i reprezentativno istraživanje koje SAD provodi već više od 40 godina. Sve u svemu, studije su pokazale da liberali imaju manjak samopoštovanja.

Postoje još mnoga druga istraživanja koja su povezivala pitanje manjka samopoštovanja i sklonosti liberalizmu, a sva ona ukazuju na isti činjenicu. Zanimljivo je da su istraživači tijekom pokusa manipulirali ljudskim osjećajima čineći to tako da su ih nagovarali da se prisjete raznih situacija u kojima su se osjećali dobro ili loše. Kada su se ispitanici osjećali dobro više su vjerovali da je društvena nejednakost bila uzrokovana različitošću pojedinaca u pogledu talenta, nego silama koje su izvan kontrole pojedinaca. Odnosno, tada su bili spremniji prihvatiti zdravo-razumno stajalište prema nejednakosti. Također su bili manje spremni davati donacije organizacijama kojima je cilj smanjenje društvene nejednakosti. Međutim, kada su se ispitanici osjećali loše, događalo se suprotno: prihvaćali su liberalna stajališta i bili skloniji davanju donacija liberalnim skupinama.

Vidimo kako liberali imaju manje samopoštovanja i da taj manjak samopoštovanja čini te ljude još liberalnijima. Ovo se može sagledati s dva stajališta. Jedno od njih bilo bi reći da manjak samopoštovanja uzrokuje to da netko postaje liberalan zato što mu se čini racionalnim da veliča

jednakost. Jednakost u prvom redu pomaže onima na donjoj polovici društva, a to je vrlo vjerojatno gdje se oni s manjkom poštovanja i sami nalaze. Međutim, drugo stajalište bilo bi takvo da su oni s manjkom samopoštovanja privučeni liberalizmom zbog toga što se kod liberala dio tog osjećaja gubi sam po sebi, ali u vrlo maloj količini. U principu, bivanje liberalom dopušta pojedincu da se vidi kao neku vrstu moralnog heroja koji vodi bitke protiv mračnih i okrutnih sila. Tko se ne bi osjećao dobro kao heroj?

Zašto liberalizam pomaže u povećanju samopoštovanja? Pa, zato što se liberali ponose svojom ideologijom. Oni žele da svi znaju za to. Liberale vrlo jednostavno možete prepoznati, kako na ulici, tako i u medijima. Ako mislite da to nije tako, promotrite malo prvu gay paradu, bit će vam sve jasno.

Uloga morala, svoje vrste, je za liberalizam od velike važnosti. Liberali uvijek vode bitke protiv nečeg nemoralnog. Naglašavamo, moral sam po sebi pritom ima sasvim drugačiji oblik od onog usklađenog s prirodnim zakonima. zdravo-razumne osobe su za liberale tako uvijek seksisti, rasisti, homofobi, fašisti, nacisti, tirani i slično. Također postoji i još jedna smiješna optužba, a to je da osobe zdravih vrijednosti mrze siromašne. Primjerice, osobe zdravog razuma zagovaraju ekonomsku politiku zato što smatraju da će svi od nje imati koristi. To bi se u normalnom svijetu moglo nazvati „zdravim kapitalizmom," jer kapitalizam u takvom obliku ne postoji radi nanošenja štete drugima, već donošenja koristi svima, uz održanje jasne hijerarhije. To nema nikakve veze s nekakvom mržnjom prema siromašnima.

Treba primijetiti kako zdravo-razumni ljudi ne nazivaju ili pak izrazito rijetko nazivaju liberale mrziteljima: rase, nacionalizma, muškaraca, heteroseksualaca itd., iako znaju da njihova ideologija šteti ne samo ovim oblicima ponaosob, već narodima u cjelini.

Ponašanje liberala, već smo rekli, ukazuje na činjenicu da se oni smatraju moralnim križarima. Znanost je tu također pokazala da će recimo jedan liberali prije prekinuti svoje prijateljstvo s nekim, zbog političkih razlika, u odnosu na zdravo-razumne ljude. Liberali svoje protivnike vide kao zlo, a tko želi biti prijatelj sa „zlim" osobama?

Ovo u načelu objašnjava zašto liberali toliko brinu o stvarima koje su uvredljive i beznačajne. Ako se želite osjećati moralno superiornima nad ostalima oko sebe, ne možete se slagati s njima. Zato morate naći stvari koje smatrate lošima u društvu, a za koje društvo ne želi dati priznanje. Kako vrijeme prolazi, liberali traže i izmišljaju nevjerojatno glupe primjedbe na račun društva. Primjer toga su homoseksualci i osobe s autizmom. Čak i uz najliberalnije procjene koje tvrde da je homoseksualnost rasprostranjena, autizam je danas mnogo češća pojava za razliku od te mentalne bolesti. Nitko ne može poreći činjenicu da autistični ljudi imaju težak život. Međutim, liberali,

a s njima skupa niti ljevičari ne mare uopće za ljude s autizmom, jer podupiranje autista nije uvredljivo za normalne ljude. Kada bi liberali i ljevičari pokrenuli kampanju za podršku autističnim osobama, većina ljudi bi neovisno o svojim idealima vjerojatno osjetila žaljenje za te osobe te bi se složili s njima. Ali tada ne bi bilo babaroge s kojom bi se vodio rat. Stoga se ljevičari radije orijentiraju na homoseksualce, premda su dotični srećom još uvijek u velikoj manjini. Brak među homoseksualcima također je identičan primjer. Ono što neki homoseksualci žele je brak i mogućnost posvajanja djece. Budući se to većini normalnih ljudi čini krajnje gnusnim i uvredljivim, te narušava sklad s prirodom, liberali tu vide pravu priliku vođenja rata s babarogama.

Pored toga, manjak samopoštovanja te posljedično moralno križarstvo, često se mogu osjetiti u raspravama s liberalima. Liberali se tako upuštaju u rasprave isključivo kako bi dokazali da je suparnik sam po sebi zao, a ne da je u krivu. *„Rase se razlikuju po kvocijentu inteligencije, što je biološki određeno i znanstveno dokazano.“ … „Ti si rasist!“* Dokazivanje da je suparnik u krivu ne pomaže liberalima da podignu svoje samopoštovanje, stoga oni pokušavaju dokazati da je suparnik zao, jer borba protiv zla dokazuje njihovu visoku razinu moralnosti i samim time vraća ih u svijet „boraca protiv vjetrenjača.“ Liberali su stoga liberalni kako bi mogli reći da je društvo koje ih okružuje obično smeće i kako bi mogli reći da su „bolji“ od svih ostalih, a sve to kako bi sami sebe gledali kao manje smeće.

Autor: Mogila

Pandora
Vijesti za koje vlast i mediji ne žele da znate

The Daily Stormer
publisher: Andrew Anglin

STARI BROJEVI REVOLTA

KAKO MOŽEŠ POMOĆI KAO POJEDINAC?

PREDBILJEŽI SVOJE POZNANIKE UPISOM NJIHOVE E-MAIL ADRESE NA NAŠOJ STRANICI KLIKOM NA "PREDBILJEŽBE ZA REVOLT"

Sami protiv – sebeGledajući svijet oko sebe, kao i povijest bijelih naroda u Europi, nerijetko se može uočiti čitav niz autodestruktivnih djela koja su kroz čitavo to vrijeme vodila Europljane prema propasti. Stariji ljudi često govore „prije je bilo bolje," sjećajući se vremena iz nekih drugih sistema, ideoloških i inih vladavina. Sudeći prema tome i oni prije 100 godina govorili su slično. Da li je zaista prije bilo bolje?

Otkako postoje povijesni zapisi, može se na sve strane uočiti nevjerojatna tendencija europskih naroda prema dekadenciji, prema razvratništvu, nemoralnosti itd. Istina, to ne znači da su apsolutno svi dijelom takvih devijacija, ali označava veliki simptom bolesti koja se kroz stoljeća, pa i tisućljeća, provlače kroz naše narode i prije svega njihove vođe.

Nemam namjeru ovdje nabrajati sve te povijesne neslavne trenutke, koji su znali trajati desetljećima, jer o njima mnogi ionako znaju, a i uvijek se takve stvari mogu pronaći na bespućima Interneta.

Otkad sam postao rasno osviješten, a to je bilo prije punih 10 godina, vidim na svakom koraku kako se razne krivice, odgovornost i optužbe uvijek bacaju na stranu drugih, ponajviše Židova. Iste povijesne činjenice zaista ukazuju na njihove odvratne i podmukle metode uništavanja

bijelaca, kao i na njihovu samu morbidnost, perverznost i odvratnost. Bez sumnje, kada se sagledaju sve bitne činjenice, kada se promotre aktivnosti tog parazitskog naroda, to je zaista istinito.

Međutim, bacanje krivnje na drugoga obično u praksi ne daje neke bitne rezultate, posebno kada se želite riješiti tih parazita. Parazit tada postaje jednostavno i lukavo – žrtva, a problem i dalje ostaje neriješen, pa čak postaje i još teže rješiv. Gledajući tako na stvari možemo se s pravom zapitati zašto smo uopće dopustili „žrtvi“ da nas parazitira? Zašto smo dopustili da opetovano dolazi i truje naše zdravo tkivo dok mu mi za to dajemo svu potrebnu „hranu“?

Ako svjesno hodate bosi po hladnom podu, pa navučete neku od niza bolesti, hoćete li kriviti pod zbog hladnoće ili sebe zbog gluposti, lijenosti, naivnosti…?

Mi smo ti koji su krivci za tuđi parazitizam! Priznavanje naše krivnje, koja se potpuno razlikuje od krivnje koju nam se nameće u vidu „grijeha kolonizacije i robovlasništva,“ od iznimne je važnosti. Zašto? Zato jer je to prvi korak u osvještavanju nas samih, nas koji imamo rasnu vjernost i koji želimo iz temelja promijeniti naše bolesno društvo.

Ne trebamo se zamarati time što čine drugi, a još manje se obazirati na njihove probleme. Nama su naši vlastiti problemi najveća muka, a imamo ih sve više i više. Nesagledivi raspon tih problema svakodnevno samo raste, dok se krivnja za to i dalje prebacuje na druge.

Kod nas je uobičajeni mentalitet čekanja da nešto konkretno uradi nešto drugi. Neizostavno je pritom kvocanje u obliku kritiziranja, dok vrijeme neminovno odlazi u nepovrat, a stvari, kao što znamo, se ne mijenjaju same od sebe. Ili se mijenjaju, ali ne u željenom smjeru.

Naš cilj nije uništiti, pokoriti ili istrijebiti druge, već obraniti, osvijestiti, ojačati i podučiti naše vlastite narode. Trulež koji se nagomilao tijekom stoljeća propadanja još uvijek se može odstraniti, a naša zadaća je aktivno sudjelovati u tome, koristeći sva dostupna sredstva. Pritom će zasigurno biti onih koji će neminovno posustati u takvoj borbi, ali njih ćemo kao i dosada uvijek poticati na ustrajnost i borbu. Biti će i onih koji će odustati, a njih ćemo staviti uz bok onima koji žele živjeti na koljenima, a ne umrijeti na nogama.

Neuništivi zakon prirode u vidu opstanka najjačih, pokazat će zaslužujemo li živjeti u sreći i miru ili ćemo biti izbrisani s lica zemlje. Ako će rezultat biti ovo drugo, onda barem budimo izbrisani sa stilom – uz čast i ponos! Pomozimo si sami!

Autor: Mihael

Par jednostavnih ali korisnih stvari

Donosimo vam kratki prikaz korisnih metoda koje možete koristiti u svim oblicima propagande, bilo da je riječ o raspravama ili jednostavno širenju svijesti određenim porukama, naljepnicama, letcima, posjetnicama… Iako Hrvatska još nije teško pogođena ne-bjelačkom imigracijom poput naših sjevernijih susjeda, ista se naveliko propagira već godinama.

Držite se poruke

- Govorimo o Bijelom genocidu, prisilnom asimilacijom i masovnom imigracijom
- Asimilacija je prisilno nametnuta jer niti jedno područje ne smije ostati naseljeno bijelcima. Cilj je postići „različitost“, ali taj program „različitosti“ nametnut je isključivo bijelim zemljama. Niti jedno područje nikada nije bilo proglašeno „previše crnačkim“ ili „pretjerano azijatskim.“
- Bijeli genocid je u pitanju, jer je predodređeno da postanemo manjine u našim vlastitim zemljama, a anti-bijelci se ponašaju kao da smo to prihvatili. UN-ova Konvencija o genocidu ističe da genocid ne mora biti nasilan; to je bilo kakav oblik namjernog uništenja neke skupine.
- Mi se s njima ne raspravljamo, mi iznosimo činjenice javnosti. U politici se ne poriču izjave protivnika – sami iznosite svoje izjave.

Koristite točno određene izraze:

- Prije svega, radi psihološkog djelovanja potrebno je koristiti određene izraze: „anti-bjelački“, „pro-bjelački“, „Bijeli genocid“

Ne koristite slijedeće pojmove:

- „Rasist“ – riječ koja se koristi kako bi se impliciralo da je briga za vlastitu rasu pogrešna.
- „Anti-rasisti“ – ne dopustite im da se definiraju drugačije; oni su anti-bijelci.
- „Različitost“ – namijenjena je svim bijelim zemljama i samo bijelim zemljama, a znači da niti jedno od područja ne smije biti „previše bijelo“, što označava Bijeli genocid.
- „Rasno miješanje“ – ova „različitost“ vodi samo genocidu isključivo jedne rase – one naše.
- „Rasni izdajica“ – „anti-bijelac“ je snažnija riječ

Uvijek to nazivajte „genocidom. „Istrebljenje“, „demografska promjena“, „rasno miješanje“ i slični izrazi ne ukazuju da je riječ o namjernom djelovanju, odnosno genocidu.

Vi ste ispitivač. Ne odgovarajte na njihova pitanja. Vi ste ti koji pokazujete javnosti činjenicu i što je zapravo anti-bjelačko djelovanje.

Vi imate viši moralni standard. Vi se opirete svom vlastitom genocidu, stoga ste vi taj koji je dobra osoba ovdje. Sve što oni kažu je opravdavanje našeg genocida ili vodi ka njemu.

Genocid zahtjeva asimilaciju. Genocid zahtjeva asimilaciju, jer bez asimilacije ne bi bilo Bijelog genocida. Ne opiremo se imigraciju, već masovnoj ne-bjelačkoj imigraciji i asimilaciji.

Jednostavnost. Koristite jednostavan govor, tako će ga svi ljudi razumjeti. Jednostavnost i sažetost najbolje su smjernice. „Anti-bjelački“ je najbolji termin koji ih opisuje.

Cilj su emocije. Djelujte na emocionalnoj razini: „Zašto mrzite malu bijelu djecu?“, „Zašto je genocid nad malom bijelom djecom prihvatljiviji za vas?“.

Okrenite priču. Što bi bilo kada bi sve azijske zemlje dobile naputak da dovedu imigrante i asimiliraju ih kod sebe? Što bi se dogodilo kada bi „anti-rasisti“ u Africi zahtijevali od Afrikanaca da prekinu kontrolirati svoje granice i prestanu izbacivati ilegalne imigrante?

Upoznajte se sa svojom publikom. Tko će čitati vaše poruke? Što možete učiniti da vas bolje razumiju?

Prijevod: Velimor
Izvor: http://www.bugsbuddy.co.nf/

očuvajmo naše nasljeđe!